

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb)) en, met toepassing van artikel 92 van de Vreemdelingenwet 2000, op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 14 juni 2011 in zaak nr. 10/40390 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 november 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 juni 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Voorts heeft de vreemdeling de voorzitter bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 augustus 2011, verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling heeft op 19 juni 2010 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat de vreemdeling eerder een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.

De vreemdeling is aangekondigd dat hij op korte termijn met toepassing van de Verordening wordt overgedragen aan Italië. Het verzoek is erop gericht deze overdracht gedurende de behandeling van het ingestelde hoger beroep te voorkomen.

2.2. De vreemdeling heeft zich in het kader van het verzoek, gelezen in samenhang met het door hem ingediende hogerberoepschrift, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de rechtbank heeft miskend dat de minister ten aanzien van Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.3. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit

voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.4. Op 10 april 2009 heeft de vreemdeling een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 26 februari 2010 heeft de minister van Justitie die aanvraag afgewezen, omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek.

Op 19 juni 2010 heeft de vreemdeling wederom een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Het besluit van 22 november 2010, waarbij deze aanvraag opnieuw is afgewezen omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek, is derhalve een besluit van gelijke strekking, zodat op het daartegen ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.5. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.5.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. De rechtbank heeft over het document dat niet reeds voor het nemen van het besluit van 26 februari 2010 kon worden overgelegd dan ook ten onrechte overwogen dat op voorhand is uitgesloten dat dit kan afdoen aan het eerdere afwijzende besluit en de overwegingen, waarop dat rust.

2.5.2. Nu in het besluit een op dit document toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de zaak M.S.S.

relevante aspecten ontbreekt, is dit niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze. De rechtbank kon de minister dan ook niet zonder meer volgen in zijn standpunt dat in zijn algemeenheid ten opzichte van Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De grief slaagt.

2.5.3. Het hoger beroep is reeds daarom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de voorzitter, gezien het vooroverwogene, het beroep tegen het besluit van 22 november 2010 alsnog gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb vernietigen.

2.6. De voorzitter ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.6.1. Daartoe is in de eerste plaats van belang dat de voorzitter, zoals reeds is overwogen in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 en om de in die uitspraak genoemde redenen, geen grond ziet voor het oordeel dat de vreemdeling in afwachting van de antwoorden van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de door het Court of Appeal van Engeland en Wales op 18 augustus 2010 gestelde prejudiciële vragen over de reikwijdte van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (geregistreerd onder zaak _____), niet zou kunnen worden overgedragen aan Italië.

2.6.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen noch hetgeen hij overigens aan zijn verzoek ten grondslag heeft gelegd, geven aanleiding voor een ander oordeel.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties dat hij eerder in Italië het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De omstandigheid dat de vreemdeling hier te lande wordt behandeld in verband met psychische problemen, leidt niet tot een ander oordeel, nu in het licht van het vooroverwogene onvoldoende aannemelijk is geworden dat hij, indien nodig, in Italië niet de benodigde medische zorg kan verkrijgen.

2.6.3. Onder deze omstandigheden ziet de voorzitter thans dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.7. De minister dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten.

2.8. Gelet op het vooroverwogene ziet de voorzitter geen aanleiding om een voorziening, als verzocht, te treffen. Het verzoek dient daarom als ongegrond te worden afgewezen.

2.9. Voor een veroordeling in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten bestaat dan ook geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 14 juni 2011 in zaak nr. 10/40390;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel van 22 november 2010, kenmerk 0904.10.1177;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VII. wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, als voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

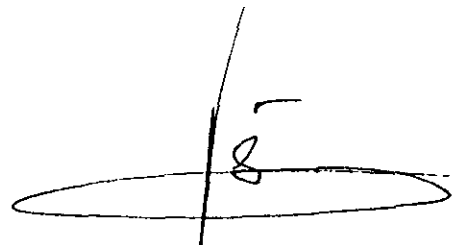
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 september 2011

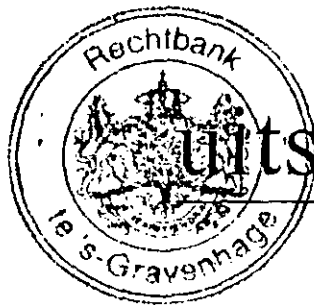
348-633.

Verzonden: 1 september 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr: Awb 10/40390 BEPTDN/DU

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake:

geboren op
van Eritrese nationaliteit,
IND dossiernummer 0904.10.1177,
eiser,
gemachtigde mr. H.J. Janse, advocaat te Groningen;

en

De Minister voor Immigratie en Asiel,
voorheen de Minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. R.R. de Groot, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 19 juni 2010 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 22 november 2010 heeft verweerder de aanvraag op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 22 november 2010 beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 14 december 2010. Verweerder heeft bij brief van 21 februari 2011, aangevuld bij brief van 28 februari 2011, een verweerschrift in gediend.

Het beroep is ter zitting van 3 maart 2011 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het

Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003).

De rechtbank stelt vast dat het in onderhavige procedure om een herhaalde aanvraag gaat. De eerste aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd hier te lande dateert van 10 april 2009. Bij besluit van 26 februari 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 23 april 2010 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, ongegrond verklaard. Hiertegen zijn geen rechtsmiddelen aangewend. De beslissing van 26 februari 2010 is door de ongegrondverklaring van het beroep daarom onherroepelijk geworden. Eiser is daarna op 29 april 2010 overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden worden vermeld, de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), zie bijvoorbeeld de uitspraak van 6 maart 2008 (200706839/1, JV 2008/169), vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraken uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet vóór die beslissing konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemd artikel, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

Eiser heeft aangevoerd dat er twee nieuwe feiten en/of veranderde omstandigheden zijn. In de eerste plaats heeft eiser gewezen op de behandeling die hem ten deel is gevallen nadat hij door de Nederlandse autoriteiten was overgedragen aan Italië. In de tweede plaats heeft eiser gewezen op zijn ernstige psychische klachten die door dat verblijf zijn verergerd. Eiser is van

mening dat hetgeen hij heeft verklaard met betrekking tot het eerst genoemde feit voldoende is om niet langer te kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Eiser heeft in Italië niet de gelegenheid gekregen een asielaanvraag in te dienen. Bij aankomst is eiser gedetineerd en vervolgens is hij zonder nadere documenten weggezonden. Eiser stelt in bewijsnood te verkeren om het één ander met documenten te onderbouwen. Om die reden verwijst eiser ter onderbouwing van hetgeen hem in Italië is overkomen naar stukken die hij in zijn zienswijze genoemd heeft. Uit die stukken blijkt dat hetgeen hem in Italië is overkomen niet uniek is doch overeenkomt met ervaringen van andere asielzoekers in Italië. In de zienswijze heeft eiser verwezen naar het artikel van mr. A. Ricci Ascoli, "Asiel in Zuid-Europa" (NAV, nr. 3, juni 2009), het rapport van 22 april 2010 van Save the Children, de uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Almelo, van 29 januari 2010 en 11 februari 2010 (Awb 10/1452 en Awb 09/40547) alsmede de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 7 april 2010 (Awb 10/4681). Met betrekking tot het tweede feit verwijst eiser naar de brief van 25 november 2010 van Brian Haverkamp, Sociaal Psychiatrisch Verpleegkundige van Mediant te Enschede. Haverkamp uit daarin zijn zorg over de gevolgen van het beëindigen van de huidige behandeling bij terugkeer naar Italië. De psychische problemen van eiser zijn dermate ernstig dat overdracht aan Italië een risico op suïcide inhoudt. Eiser is van mening dat hij voldoet aan het beleid, neergelegd in paragraaf C3/1.3.6.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000).

De rechtbank overweegt als volgt.

Hetgeen eiser aanvoert dateert van na het besluit van 26 februari 2010 zodat in zoverre sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden. Met betrekking tot de vraag of de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden afdoen aan het eerdere besluit, en meer in het bijzonder aan de verantwoordelijkheid van Italië voor behandeling van de asielaanvraag, overweegt de rechtbank het volgende.

Volgens het door verweerder ter zake gevoerde beleid in paragraaf C3/2.3.6.1 Vc 2000 wordt van de mogelijkheid het asielverzoek zelf te behandelen terughoudend gebruik gemaakt. Volgens paragraaf C3/2.3.6.2 Vc 2000 gaat verweerder er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten principale vanuit dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt.

Naar het oordeel van de rechtbank is eiser er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak thans feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door Italië van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM wordt weerlegd.

De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar de uitspraken van ABRS van 30 oktober 2009 (LJN BK2300, BK2240 en BK2296) en de uitspraken van deze rechtbank van 28 april 2010 (LJN BM9749 en BM9750), dat hetgeen door eiser is aangevoerd geen grond vormt voor het oordeel dat verweerder zich niet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel heeft mogen beroepen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder daarbij in beschouwing heeft mogen nemen dat eiser zijn verklaring omtrent hetgeen hem in Italië is overkomen op geen enkele wijze heeft onderbouwd. Aan de stelling van eiser dat hij in bewijsnood verkeert gaat de rechtbank voorbij nu hij deze stelling niet voorzien heeft van een feitelijke onderbouwing.

Ter zitting heeft eiser, ter nadere onderbouwing van zijn beroep en onder verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 25 februari 2011 en het daarin genoemde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 21 januari 2011 in de zaak M.S.S. tegen België gesteld, dat zijn persoonlijk relaas in het licht van de beschikbare informatie over Italië een belangrijk argument is voor de aanname dat Italië zich niet aan zijn verdragsverplichtingen houdt. Eiser stelt dat het arrest M.S.S. tegen België ook van toepassing is op de Italiaanse asielprocedure. De rechtbank volgt eiser hierin niet. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat, hoewel er kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij de asielprocedure in Italië, de beschikbare informatie over dat land niet van dezelfde aard en intensiteit is, als de informatie die over de Griekse asielprocedure voorhanden was. De documenten waarop eiser zich beroept, bieden naar oordeel van de rechtbank onvoldoende grond voor de conclusie dat de toepassing van de asielprocedure in Italië in de praktijk van zodanige aard is dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat wat voor Griekenland heeft te gelden in gelijke mate opgaat voor Italië en dat concrete informatie waaruit blijkt dat voor de vreemdeling bij overdracht een situatie zal ontstaan die in strijd is met artikel 3 EVRM, niet zou kunnen worden verlangd.

De door de eiser aangehaalde documenten over de situatie in Italië en zijn persoonlijke relaas, geven thans dan ook geen grond voor het oordeel dat hem in Italië een behandeling te wachten zal staan zoals die blijktens het arrest in de zaak M.S.S. in Griekenland kan worden verwacht.

Ten aanzien van het artikel van A. Ricci Ascoli overweegt de rechtbank dat dit document reeds is betrokken in genoemde uitspraak van de ABRS van 25 februari 2010 en de uitspraken van de ABRS van 30 oktober 2009 alsmede in de genoemde uitspraken van deze rechtbank van 28 april 2010. Ten aanzien van het rapport van Save the Children overweegt de rechtbank dat dit document enkel algemene informatie bevat. Dit stuk behelst immers geen concrete aanknopingspunten die er op wijzen dat de gesignaleerde tekortkomingen ertoe leiden dat Italië ten aanzien van vreemdelingen die, zoals eiser, op grond van Vo 343/2003 aan Italië worden overgedragen, zijn verdragsverplichtingen (waaronder de verplichting niet te refouleren) niet nakomt.

Voor zover eiser beroep doet op de uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaatsen Almelo, van 29 januari 2010 (10/1452) en 11 februari 2010 (09/40547) en van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 7 april 2010 overweegt de rechtbank dat volgens vaste jurisprudentie van de ABRS rechterlijke uitspraken geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn in de zin van artikel 4:6, eerste lid, Awb, zodat deze uitspraken tot grondverklaring van het beroep kunnen leiden.

Met betrekking tot hetgeen eiser heeft aangevoerd omtrent zijn psychische klachten, overweegt de rechtbank als volgt.

Indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt, kan de lidstaat ook in dergelijke gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 Vc 2000 is het enkele gegeven van medische aspecten niet voldoende om te spreken van bijzondere omstandigheden. Immers, de medische voorzieningen mogen in beginsel vergelijkbaar worden verondersteld tussen de lidstaten; het

---

interstatelijk vertrouwensbeginsel gaat er eveneens vanuit dat de voorzieningen in de lidstaten – indien geïndiceerd- ook ter beschikking staan van de Dublinclaimant. Dit lijdt slechts uitzondering indien de betrokken vreemdeling met concrete aanwijzingen aannemelijk maakt dat dit uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat.

Voorts strekt het beleid van verweerder ertoe dat, wanneer een vreemdeling medische aspecten ten grondslag legt aan zijn beroep op artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, moet blijken dat de vreemdeling onder specialistische behandeling staat, dan wel deze behoeft, en dat Nederland het meest aangewezen land is om hem te behandelen, dan wel dat de medische behandeling niet, dan wel niet afdoende, in de verantwoordelijke lidstaat zal kunnen plaatsvinden.

De rechtbank is van oordeel dat eiser met de overgelegde brief van 25 november 2011 van de Sociaal Psychiatrisch Verpleegkundige Haverkamp niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan het door verweerder gevoerde beleid, zoals hiervoor is weergegeven. Nog daargelaten dat de brief van 25 november 2010 niet door de behandelend arts is ondertekend, is de brief onvoldoende gespecificeerd om tot het oordeel te komen dat verweerder op grond van die brief het asielerzoek aan zich moet trekken. In de brief staat vermeld dat uitzetting van eiser naar zijn land van herkomst in verband het suïcide gevaar geen optie is, omdat eiser daar geen enkele opvang of bestaansmogelijkheden heeft. Dat met het land van herkomst Italië wordt bedoeld blijkt niet uit de brief en heeft eiser niet onderbouwd met nadere documenten. Ter zitting heeft verweerder terecht gesteld dat uit de brief niet te lezen valt dat in Italië de behandeling niet mogelijk is en dat Nederland het meest aangewezen land is om eiser te behandelen.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, Awb. Het bestreden besluit kan daarom in stand blijven.

Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond is.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

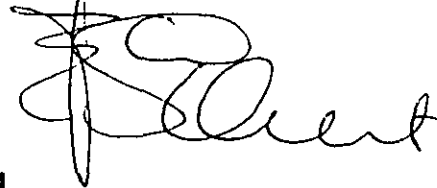
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.R. Schut, rechter, en mr. G.M. Middelhuis, griffier.

De griffier,

*(de griffier is buiten staat
de uitspraak ondertekenen)*

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 14 JUN 2011

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden 14 JUN 2011

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Hansma Janse Van Dijk

ADVOCATEN

mr. U.H. Hansma
mr. H.J. Janse
mr. F. van Dijk

Kraneweg 47
9718 JG Groningen

Telefoon 050 - 3133433
Fax 050 - 3133533
website www.kraneweg47.nl
Email info@kraneweg47.nl

Datum 11 juli 2011
Inzake
Uw referentie Awb 10/40390 en INDnr 0904.10.1177
Onze referentie HJJ/10.131
Betreft hoger beroep asiel

Geeft te kennen:

Appellant is de heer _____ geboren op _____ en van Eritrese nationaliteit, woonplaats kiezende te Groningen, op het kantoor van advocaat mr. H.J. Janse, gevestigd aan de Kraneweg 47. Mr. Janse verklaart hierbij bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het onderhavige hoger beroep.

Het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, d.d. 14 juni 2011, waarin het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag van appellant ongegrond is verklaard. De bestreden uitspraak treft u hierbij aan als **productie 1**. Voor dit hoger beroep is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand, maar deze is nog niet verleend. Zodra de toevoeging is verleend, zal u een kopie daarvan worden toegezonden.

Appellant wenst de volgende grief tegen de bovengenoemde uitspraak in te dienen:

Grief: Ten onrechte oordeelt de rechtbank, op bladzijde 4 van de uitspraak, dat appellant niet is geslaagd in het aannemelijk maken van zijn stelling dat overdracht aan Italië gelijkstaat aan direct refoulement.

Nadere uitleg

1. Appellant is een Eritrese jongeman van (bijna) _____ jaar oud, bij wie ernstige psychische klachten zijn geconstateerd. Zo is bij het PTSS gediagnosticeerd en is bovendien sprake van een ernstig suïcide-risico. Eén van de oorzaken van deze dreigende suïcide is het feit dat appellant in Italië aan zijn lot is overgelaten en geen opvang kreeg. Hij heeft u verteld wat er met hem is gebeurd in Italië, dat hij geen enkele opvang kreeg in Italië. Dit soort informatie staat niet op zichzelf, maar wordt bevestigd door verschillende algemene bronnen van informatie. Deze bronnen wijzen erop dat de Italiaanse asielprocedure niet voldoet aan de regels die (Europese) wet- en regelgeving daaraan stellen.

Hansma Janse Van Dijk Advocaten is een samenwerkingsverband waarin de advocaten elk een eigen praktijk uitoefenen
Rekeningnummer Stichting Derdengelden ING bank 66.18.72.254
Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het voorkomende geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

12 JUL 2011

ZAAKNR.

AAN: *VU*

BEHANDELD DD:

PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070 - 36 51 380 (bijlagen slechts per post)

Ter nadere onderbouwing van deze stelling doe ik u hierbij als **productie 2** een brief van het Landelijk Bureau van Vluchtelingenwerk d.d. 26 april 2011 toekomen, waarin de problemen in Italië duidelijk aan de orde worden gesteld.

2. In beroep is erop gewezen dat het structureel onthouden van opvang aan asielzoekers in de visie van het EHRM een onmenselijke behandeling is in de zin van artikel 3 EVRM. Laatstelijk is dat nog maar eens ondubbelzinnig uitgemaakt in de zaak M.S.S. tegen België (*EHRM 21 januari 2011, No. 30696/09, M.S.S. vs. België en Griekenland*).

3. Ik wijs u in dit verband op het artikel van prof. mr. Hemme Battjes (hoogleraar Europees en Asielrecht aan de Vrije Universiteit te Amsterdam), zoals dat is gepubliceerd in het blad A&MR nr 2 van 2011, met de titel '*Straatsburgs toezicht op Unie-asielrecht M.S.S. t. België en Griekenland*'.

In dit artikel geeft Battjes aan:

Het langdurig onthouden van opvang aan asielzoekers kan strijd met artikel 3 EVRM opleveren, en interstatelijk vertrouwen kan middels algemene informatie weerlegd worden – zo kunnen de belangrijkste dicta van M.S.S. worden samengevat. Achter deze uitkomsten gaan twee grote bewegingen schuil.

....

3.2 Direct refoulement

De uitzetting naar Griekenland was strijdig met artikel 3 EVRM, omdat België M.S.S. daarmee blootstelde aan detentie en leefomstandigheden die op 'vernederende behandeling' neerkomen. Opmerkelijk is dat het Hof in zijn motivering niet verwijst naar eventueel interstatelijk vertrouwen dat België in Griekenland mocht stellen, terwijl dat nog wel de grond was voor afwijzing van een soortgelijke klacht in K.R.S.

Ontbreekt die verwijzing omdat vertrouwen geen rol mag spelen bij eventuele blootstelling aan schending van artikel 3 EVRM in detentie en opvang? Of omdat het vertrouwen al weerlegd is bij de behandeling van de klacht over indirect refoulement? Dat laatste zou verbazen, aangezien die overwegingen specifiek op de procedure zagen.

Het hof merkt op dat 'de feiten' met betrekking tot de detentie en opvang ten tijde van de uitzetting welbekend waren. Dat M.S.S. de Belgische autoriteiten in eerste aanleg niet had gemeld daarvoor te vrezen kan niet tegen hem gebruikt worden – wat leidt tot dezelfde onduidelijkheid over de bewijslast als bij de indirect refoulement-klacht. Hoe dit ook zij, deze bevinding maakt enerzijds duidelijk dat vooralsnog geen asielzoekers naar Griekenland mogen worden uitgezet: de welbekende feiten uit rapportages gelden immers ook voor anderen. Hier behoeft het Nederlandse beleid dus aanpassing.

Deze bevinding leidt verder tot de uiterst curieuze uitkomst dat er strengere normen gelden voor M.S.S.' uitzetting naar Griekenland dan naar Afghanistan. Immers, het onthouden van opvang in de eerstgenoemde staat was vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM omdat M.S.S. als asielzoeker bijzondere bescherming toekomt, hetgeen blijkt uit onder meer de Opvangrichtlijn. Volgens vaste rechtspraak echter zijn zeer slechte sociaal-economische omstandigheden niet relevant of in elk geval niet voldoende om het refoulementverbod van artikel 3 EVRM te activeren. Dat een asielzoeker in het land van herkomst op straat leeft in extreme armoede zonder enig uitzicht op verbetering van zijn lot, is dus geen grond voor bescherming, maar wordt dat tijdelijk wel als hij een asielverzoek heeft ingediend. Dit is een inconsistentie die ik niet kan verklaren. Dat extreme armoede altijd een grond voor toepasselijkheid van artikel 3 EVRM zal blijken te zijn lijkt mij niet waarschijnlijk – het Hof benadrukt immers dat de aanspraak op opvang voor asielzoekers geldt vanwege hun bijzonder kwetsbare positie.

Feitelijk komt het erop neer dat artikel 3 strengere eisen stelt aan Dublinoverdrachten binnen de Europese Unie dan aan uitzetting naar derde staten. Daarmee wordt nog eens benadrukt hoe zeer het Straatsburgse Hof optreedt als hoeder van het Unierecht.

4. Het is dan ook duidelijk dat het oordeel van de rechtbank, dat er weliswaar kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij de asielprocedure in Italië, maar dat er onvoldoende grond is voor de conclusie dat de toepassing van de asielprocedure in Italië van zodanige aard is dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat wat voor Griekenland heeft te gelden in gelijke mate opgaat voor Italië, niet langer juridisch juist is. Volgens het EHRM in M.S.S. tegen België kan dat in redelijkheid niet van een asielzoeker worden verwacht die middels algemene rapportages aannemelijk maakt geen opvang te krijgen, zoals appelllant.

5. De rechtbank heeft het voorgaande miskend en om deze reden behoort de uitspraak te worden vernietigd.

Redenen waarom:

Appellant u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 14 juni 2011 te vernietigen en het hoger beroep en het inleidend beroep gegrond te verklaren, en de bestreden beschikking van 22 november 2010 te vernietigen, een en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Hoogachtend,

H.J. Janse
gemachtigde